

Thức đợi bình minh

(truyenngan.com.vn - Tham gia viết bài cho tập truyện ngắn “Ai cũng có một chuyện tình để nhớ”)

Viết cho tôi, viết cho một người bạn tôi, viết cho mọi người và cho cả những mối tình. Yêu là hạnh phúc hay cay đắng và khổ đau?

Đã mười năm rồi sáng nào Hoàng cũng dậy sớm đến ngồi bên cửa sổ nhìn về hướng mặt trời. Chính xác hơn cả chiếc đồng hồ.

Hoàng chưa bao giờ dậy muộn quá bốn giờ ba mươi phút sáng dù mùa đông hay mùa hạ. Chiếc ghế gỗ anh ngồi đã mòn vẹt, lên màu sáng bóng. Mỗi khi ngồi lên chiếc ghế gỗ ấy bao giờ Hoàng cũng giữ nguyên tư thế như lần đầu tiên đã cách đây mười năm, cũng như tâm trạng u buồn hết như những buổi chiều cuối đông. Nét mặt, thế ngồi của anh dường như đã tạc vào bức tường loang lổ gần cửa sổ.

Trước khi lấy vợ Hoàng là một thanh niên khá hoạt bát và sôi nổi. Anh ưa sự linh động, náo nhiệt nên bản thân anh là người hóm hỉnh và tế nhị. Thế nhưng từ khi lấy vợ anh trở lên khác hẳn. Anh tự biến mình thành một kẻ trầm tư với nét mặt luôn phảng phất nỗi buồn u uẩn không khác gì mấy nhà nho lỗ vận lên núi ở ẩn. Có gì bí ẩn sau khung cửa sổ vào mỗi buổi sáng sớm mà Hoàng say mê đến thế? Anh chờ đợi điều gì khi mặt trời mọc?

Vợ anh - chị Mai đã bao lần hỏi chồng như thế nhưng chưa lần nào Hoàng trả lời. Có những lần Mai đã hỏi rất chân thành nhưng chồng chị chỉ buồn rầu kể những câu chuyện không đâu vào đâu mà anh đã đọc được hay nghe ở đâu đó. Những câu chuyện có khi của nước ngoài, có khi trong nước nhưng chỉ duy nhất một đề tài về sự dối trá và phản trắc trong tình yêu. Nghe mãi rồi Mai cũng phát chán những câu chuyện của anh chồng gàn gàn, dở dở. Chị cũng không buồn dậy sớm cùng chồng hay hỏi về điều bí mật sau khung cửa sổ vào mỗi buổi sáng sớm nữa.

Dù vợ phản ứng thế nào Hoàng vẫn cần mẫn từng ngày dậy sớm đến bên cửa sổ, ngồi nhìn về phía mặt trời mặc cho tiếng ngáy ngủ của vợ có to đến mức nào. Sáng nào anh cũng cảm lạnh như thế cho đến giờ đi làm mới chịu rời bỏ

chỗ ngồi quen thuộc.

Cách đây mười năm Hoàng là một sinh viên chăm chỉ của một lớp đại học tại chức. Anh thầm yêu Mai ngay từ buổi học đầu... Khi đó Mai còn rất trẻ, chỉ mới 21 tuổi và đang yêu một kỹ sư trong ngành đóng tàu. Mỗi tình của Mai đã đi qua bao kỷ niệm đẹp với chàng trai kỹ sư tên Bảo. Ba năm Mai đi bên Bảo và hưởng trọn sự ngọt ngào của tình yêu với chàng kỹ sư đó. Có đôi khi dỗi hờn hoặc là Mai nói chia tay hay Bảo là người đề nghị chấm dứt mối tình ấy nhưng cuối cùng họ vẫn ở bên nhau. Hoàng biết vậy và thầm ước người đến đón Mai mỗi lần tan lớp sẽ là mình chứ không phải là Bảo. Nhưng hết năm thứ nhất, hết kỳ một năm thứ hai Hoàng chưa một lần được chở Mai trên chiếc xe cà tàng của mình. Anh yêu Mai, anh buồn và chỉ lặng thầm ngắm nhìn Mai. Học kỳ hai năm thứ hai, Hoàng và Mai vẫn thường tranh luận khá sôi nổi trên lớp về một đề tài nào đó. Có lần tranh luận gay gắt nhưng anh chưa khi nào ghét Mai. Ngược lại anh càng thêm yêu và Hoàng đã dùng cách thường xuyên trêu chọc Mai để che lấp tình cảm của mình.

Ngày cúng ông Táo về trời sinh viên trong trường đã được nghỉ tết. Ai cũng hóa hức bắt xe về quê sớm để đoàn tụ cùng gia đình. Nhà Hoàng ở ngoại thành nên anh không có cảm giác háo hức ấy. Hoàng không phải bắt tàu, anh phóng xe ba mươi phút là về đến nhà như bao buổi học khác. Anh nằm xem T.V chờ mẹ sắm sửa làm lễ tiễn ông Táo Bổng Hoàng có điện thoại. Anh nghe máy và nhận ra Mai qua giọng nói rất trong và nhẹ. Bên kia đầu dây Mai đang khóc và muốn Hoàng đến trường ngay. Hoàng cố gắng hỏi nhưng nhất định Mai không nói chuyện gì. Mai chỉ khóc và bảo nếu Hoàng không sang ngay chị sẽ tự tử.

Hoàng lo lắng không hiểu chuyện gì. Mọi người về quê hết rồi sao Mai vẫn ở lại? Anh nghĩ có thể Mai bị mất ví không có tiền về quê hay gặp chuyện gì đó chẳng lành. Anh sốt ruột gọi cho mấy cô bạn gái chơi thân với Mai nhưng không ai biết chuyện gì. Hoàng càng thêm hoảng vì trời đã tối được một lúc lâu mà Mai lại không quen biết nhiều ở Hà Nội. Anh dặn Mai dù có chuyện gì cũng không được hành động dại dột, anh sẽ sang trường và gặp Mai ngay. Hoàng tức tốc gọi cho cô trưởng khoa nhà gần sát trường để cầu cứu khi anh chưa kịp sang. Hoàng vội vàng mặc áo, dắt xe và nói dối bố mẹ đi có chút việc.

Cô trưởng khoa gọi lại bảo rằng đã sang trường để tìm nhưng không thấy Mai

đâu. Hoàng lo lắng phóng xe bạt mạng trong đêm mùa đông lạnh buốt sang trường tìm Mai. Đến trường Hoàng không thấy Mai đâu, anh hốt hoảng nhìn xung quanh tìm kiếm nhưng quanh khu vực trường vắng tanh. Lúc đó Mai từ một ngõ nhỏ đi ra. Hoàng mừng quýnh vì Mai vẫn còn sống. Anh cầm tay Mai lắc mạnh và hỏi:

- Có chuyện gì vậy, nói anh nghe xem nào?

Mai chán nản và thản nhiên bước đi. Hoàng lật đật dắt xe chạy theo. Đến chỗ có đèn sáng anh mới biết Mai khóc rất nhiều. Hoàng xót xa cởi áo khoác trùm lên người Mai. Mai quay lại nhìn anh òa khóc nức nở.

- Em buồn lắm, chỉ muốn chết thôi anh ạ!

- Sao em lại nghĩ quẩn vậy? Chuyện gì nói ra xem anh có thể giúp được gì không nào?

Mai lại tiếp tục bước đi. Đến một quán nước Mai ngồi bệt xuống. Hoàng dừng xe ngồi xuống bên Mai vỗ về, động viên. Cuối cùng Mai cũng thú nhận:

- Em chia tay với Bảo rồi! Anh ta là người chủ động trong chuyện này anh ạ! Em đã đồng ý nhưng anh ta lại quay lại đay nghiến em, em khổ quá! Bây giờ em chỉ muốn uống rượu thôi, anh uống cùng em nhé!

Hoàng dỗ dành mãi cuối cùng Mai cũng đành uống cốc nhân trần và ăn một quả xoài xanh. Đêm đó Hoàng đã được chở Mai về phòng trọ. Chờ Mai vào phòng được một lúc rồi anh mới tức tốc phóng xe về nhà.

Sau lần ấy Hoàng gần gũi với Mai hơn. Có lần Mai đã mời Hoàng về phòng mình ăn trưa. Cũng trong căn phòng đó Hoàng đã được tận hưởng sự ngọt ngào của nụ hôn đầu đời với Mai và trở thành điểm tựa tinh thần cho chị. Hai người đã yêu nhau như thế.

Sau lần nói chia tay, Bảo luyến tiếc nên cố tìm mọi cách níu giữ Mai nhưng không được. Bảo hay uống say đến nỗi không tự về nhà nổi. Mỗi lần như thế Bảo lại gọi cho Mai kể lể, than khóc. Dù đang làm gì Mai cũng bỏ hết tìm đến với Bảo. Chị đưa Bảo về nhà, thậm chí đưa về phòng mình chăm sóc. Suốt những đêm dài Mai khóc bên người yêu cũ. Có lần Hoàng còn chở Mai

đi tìm người yêu cũ trong mưa.

Những lần ấy Hoàng cảm nhận rõ Mai vẫn còn nặng tình với Bảo lắm. Anh biết Bảo vẫn còn hiện hữu trong tim Mai, thậm chí lớn hơn cả Hoàng. Hoàng buồn và tủi cho bản thân mình. Anh xót cho người yêu vì Bảo liên tục day nghiêng, lục vấn Mai vì sao không quay lại với mình. Mai không dứt khoát trả lời mà luôn lưỡng lự. Chị liêu xiêu đi giữa hai người đàn ông, một của ngày xưa, một của bây giờ. Mai bị khủng hoảng trầm trọng nhưng Bảo vẫn không buông tha cho chị. Hoàng dành trọn tâm hồn mình để sưởi ấm linh hồn đang tan vỡ của Mai. Anh nhặt nhạnh từng mảnh vỡ tâm hồn Mai và dần khôi phục được sức sống trong Mai. Chị đã vượt qua được nỗi đau để đến với Hoàng. Nhưng bao kỉ niệm của mối tình đầu, hình ảnh của người yêu cũ vẫn sống trong Mai. Chị vẫn giữ nguyên vẹn tất cả những gì đã có với mối tình đầu tiên. Chị hay kể về chúng cho Hoàng nghe, chị thường so sánh Bảo với Hoàng.

Những lần như thế Hoàng héo hon từng khúc ruột. Một nỗi đau âm ỉ gặm nhấm trái tim anh từng phút từng giờ. Yêu Mai, dành trọn tất cả cho người mình yêu nhưng chưa khi nào anh được hạnh phúc. Dù vậy anh cũng không thể dời bỏ Mai bởi hình như anh mắc phải một lời nguyện từ kiếp trước. Hoàng cảm nhận rõ mỗi lần ở bên anh Mai như một cái bóng.

Không níu giữ được người yêu Bảo đau đớn xin chuyển công tác. Tuy vậy anh vẫn thường viết những bức thư ngập tràn tình cảm và hy vọng gửi cho Mai. Mỗi lần nhận được thư của người yêu cũ Mai buồn mất mấy ngày nhưng cuối cùng chị vẫn hồi âm. Trong những bức thư ấy Mai vẫn không dứt khoát để Bảo hiểu ra thực tế giữa hai người vì cô lo Bảo sẽ đau đớn mà làm điều gì đó dại dột. Chính như thế mà trong Bảo lại trỗi dậy niềm hy vọng có thể hàn gắn được mối tình đã vỡ. Dù Bảo không còn gặp Mai nữa nhưng Hoàng vẫn cảm nhận rõ tình cảm người yêu mình dành cho anh chàng kĩ sư sâu sắc như thế nào? Hoàng ngậm ngùi nuốt những đau đớn và tủi thân vào trái tim mình mà Mai vẫn vô tâm không hề hay biết.

Môn Kinh tế chính trị Mai ốm phải nghỉ học. Chị mượn vở của Hoàng để chép lại bài. Trả vở cho người yêu mới Mai tung tăng lên hội trường họp Đoàn. Hoàng mở vở ra ôn lại bài trước khi đến lớp. Một tờ giấy kín đặc nét chữ của Mai vô tình kẹp trong vở. Anh mở ra đọc và choáng váng suýt nữa lao đầu ra khỏi ban công tầng năm trường học. Hoàng phải đứng dựa vào

tường, hít thở điều hòa để lấy bình tĩnh. Tờ giấy kẹp trong vở của Hoàng là một bức thư Mai chưa kịp gửi cho Bảo. Hoàng run rẩy cầm tờ giấy lên và đọc kĩ từng chữ trong đó:

“... Anh Bảo yêu! Em nhớ như in cái đêm hôm ấy, cái đêm em đã trở thành đàn bà với anh. Anh là người đàn ông đầu tiên nhìn thấy cơ thể em khi em không còn mặc gì nữa. Lúc ấy em sợ và vô cùng lo lắng! Em yêu anh, muốn dâng hiến cho anh trong một tổ ấm gia đình êm ấm chứ không phải ở một căn phòng thuê tạm bợ khi chúng mình chưa cưới nhau như thế này. Nhưng em đã dành cho anh tất cả thời thiếu nữ và anh cũng không chê em có một thân hình chẳng lấy gì là mỹ miều. Lúc đó anh đã cúi xuống hôn vết sẹo trên bụng em do mổ ruột thừa mà có. Khi em vừa hạnh phúc, vừa đau muốn xé đôi cơ thể anh đã hỏi em hồi nhỏ có nghịch dại nhét cái gì đó vào chỗ sâu kín nhất của người con gái không? Em đã rất giận anh nhưng tình yêu đã xoa dịu và đã làm em quên điều đó. Đêm đó anh ngủ say quá nên không hề biết chiếc váy hồng có những giọt máu đỏ như son mà đến giờ em còn cất giữ. Sao đến hôm nay anh vẫn còn hỏi em điều đó? Mãi mãi anh là người đàn ông đầu tiên của đời em, hiểu không Bảo? Anh hãy hạnh phúc vì điều đó nhé anh...”

Hoàng choáng váng đứng dựa lưng vào tường. Toàn thân anh ướt đầm mồ hôi. Hoàng thở hổn hển. Anh cất vội bức thư vì Mai đã hợp xong và đang đi về phía anh. Mai hốt hoảng khi thấy người yêu trong tình trạng thất thần như thế. Chị đã hỏi có chuyện gì nhưng Hoàng nói dối bị trúng gió vì đứng ngoài ban công khi trời lạnh. Suốt thời gian sau đó Hoàng đau đớn, dẫn vật chán chường. Anh trở thành một con thú hoang không cần biết đến ngày mai nữa. Mai không hiểu điều gì đã khiến người yêu mới thay đổi đến như vậy vì chưa bao giờ chị dành trọn trái tim cho Hoàng. Mai vẫn thầm nhớ đến Bảo cùng những kí ức ngày xưa. Có khi còn gọi tên Bảo khi ngủ mơ nữa...

Hoàng đấu tranh vật lộn với nỗi đau đớn của riêng mình nhưng đã vướng vào lời nguyền rồi nên anh không thể dứt bỏ được mối tình cay đắng ấy. Anh thừa biết mình sẽ mãi không bao giờ có được thời thiếu nữ của Mai nhưng anh chấp nhận điều đó. Anh yêu cả tâm hồn lẫn thể xác của Mai nên với anh cái màng mỏng ấy không thể nào ngăn cản được Hoàng. Anh sẽ yêu Mai hơn bởi vì anh tin người yêu sẽ không bao giờ nói dối Hoàng điều gì ngay cả chuyện bí mật kia. Hoàng sẽ bỏ qua tất cả những gì anh đã vô tình biết được về Mai,

chỉ cần người yêu anh nói thật một lần chắc anh sẽ hạnh phúc vô cùng vì có một người vợ chân thành và dũng cảm dám đối diện với sự thật. Hy vọng về điều đó cứ lớn dần và dần anh đi hết khóa học với kết quả tốt nghiệp vào loại khá. Hai người ra trường và kết hôn như bao bạn bè khác cùng lớp.

Đêm tân hôn Mai đã ngăn cản Hoàng khi anh luồn tay vào ngực vợ. Hoàng ngạc nhiên hỏi:

- Sao thế em?

Mai ngại ngùng úp mặt xuống gối. Hoàng ôm vợ trong lòng vừa ve vuốt vừa lựa lời dỗ dành. Anh hôn tới tấp vào mắt, vào môi vợ. Hoàng dành tất cả tình yêu thương với Mai qua những nụ hôn nóng bỏng và thật sâu. Mai ngây ngất đón nhận tình yêu của chồng. Bỗng chị đẩy chồng ra sau giây phút mê mẩn. Mai nhìn vào mắt chồng ngập ngừng nhưng chưa dừng vẻ nghiêm trọng.

- Bình tĩnh đã anh! Anh hãy bình tĩnh nghe em nói chuyện này đã!

Hoàng đoán vợ sẽ thú nhận điều bí mật mà anh đã biết từ khi còn ở giảng đường đại học. Anh nắm tay vợ và khuyến khích:

- Anh nghe đây, có chuyện gì em cứ nói ra đi đừng ngại gì cả!

Rất tự nhiên Mai nắm lại tay chồng, giọng chị tỉnh táo hẳn lên:

- Em không được như cô gái khác vì từ nhỏ em tập võ. Trong lần tập một thế võ khó em đã bị ngã nên...nên em không còn nguyên vẹn như cô gái khác! Anh hiểu không nào?

Hoàng vỗ vỗ vào vai vợ an ủi:

- Đừng ngại gì chuyện đó! Anh không quan trọng em có còn trinh trắng hay đã mất. Anh không bận tâm người đàn bà đến với anh đã từng ngủ với bao nhiêu người đàn ông trước đó. Anh chỉ biết từ khi người ấy yêu anh có giữ gìn cho người đàn ông của mình hay không. Và quan trọng hơn tất cả, anh yêu và tôn trọng người đàn bà dám nói thật với chồng mình về quá khứ đại khờ. Có như thế dù người đàn bà anh yêu có ngủ với cả trăm thằng trước khi đến với anh cũng không sao cả. Anh yêu người con gái không lừa dối chồng

mình và anh chẳng để tâm lắm đến cái màng mỏng manh dễ rách kia đâu em à.

Mai bặt môi suy nghĩ. Chị ôm chồng và thủ thỉ bên tai Hoàng:

- Em hiểu điều anh vừa nói. Em không bao giờ lừa dối anh về chuyện ấy cả. Đúng là hồi nhỏ em tập võ và bị ngã, giờ em không có cái màng đó như những cô gái khác để trao anh trong đêm thiêng liêng nhất của đời mình. Em xin lỗi anh, em đã khiến anh phải chịu thiệt thòi!

Hoàng nhìn vào đôi mắt hồn nhiên đang mở to của vợ. Anh khẽ thở dài:

- Em không bao giờ lừa dối anh đúng không?

Mai thản nhiên nhìn vào mắt chồng. Đôi mắt hồn nhiên ánh lên vẻ ngây thơ như trẻ con của chị mở to không chớp:

- Vâng, từ khi yêu anh chưa bao giờ em nói dối anh bất cứ điều gì!

Con thạch sùng trên trần nhà tặc lưỡi. Tiếng gà gáy đầu xóm vang vọng dội vào căn phòng của đôi vợ chồng trẻ. Hai người ôm ghì lấy nhau, xoắn xít trong giai điệu tình yêu. Họ hòa hai cơ thể làm một mà không có tiếng thét đau đớn cũng như không có sắc đỏ như son trong đêm tân hôn. Đêm đó Hoàng đã trở thành người đàn ông.

Mai thức dậy đã thấy chồng nằm lì ngời bên cửa sổ khi trời tang tảng sáng. Hoàng ngồi bất động bên khung cửa sổ như một pho tượng và hướng ánh nhìn về phía mặt trời mọc. Mai quàng chiếc vỏ chăn lên người rón rén đến bên chồng. Chị đưa mắt về phía chồng đang nhìn chỉ thấy một vùng trời nhờn nhợt. Mai lấy giọng nhẹ nhàng hỏi chồng:

- Trời đang sáng, có điều gì thú vị mà anh nhìn lâu thế?

Hoàng vẫn nhìn về phía chân trời xa xôi đang chuyển màu với tốc độ rất chậm chạp:

- Anh đợi bình minh!

Mười năm chung sống với vợ, Hoàng rất mực yêu thương Mai. Chưa khi nào

anh khiến Mai buồn hay phải rơi nước mắt. Nhưng từ sau đêm tân hôn Hoàng bỗng trở thành một con người khác. Anh ít nói và lầm lì đến khó tin. Đã thế Hoàng lại có thói quen kì quặc là dậy sớm đến bên cửa sổ ngồi đợi bình minh. Nhưng dù thay đổi đến đâu nhưng Mai biết Hoàng vẫn yêu thương mình như hồi đi học. Chỉ có điều chị không thể nào giải thích được thói quen dậy sớm chờ bình minh của chồng. Mai không thể nào thâm nhập vào thế giới bí ẩn đó của Hoàng để biết anh đang chờ đợi điều gì vào mỗi buổi sáng sớm. Còn một điều khá kì quặc nữa mà Mai cũng không thể nào biết được lí do gì khiến Hoàng không muốn vợ sinh con cho dù đời sống gia đình không phải là thiếu thốn. Vợ chồng chị cũng không ai mắc bệnh gì về chuyện sinh nở cả. Mười năm Mai thêm khát cảm giác được làm mẹ nhưng chiều chồng chị đành hy sinh hạnh phúc ấy. Mười năm hai vợ chồng chị vẫn son rỗi như mới cưới nhau được một hai tuần. Họ vẫn như vợ chồng mới cưới cho đến bây giờ khi mà Hoàng sắp từ già chiếc ghế gỗ bên khung cửa sổ, từ già người vợ rất mực chần chu.

Cách đây hơn một tháng Hoàng gặp một tai nạn giao thông khá nghiêm trọng. Mai đau đớn khi hay tin bệnh viện không thể nào cứu chữa nổi và phải trả anh về cho gia đình. Chị đã làm mọi thứ để chồng được vui với khoảng thời gian ngắn ngủi còn lại. Nhưng điều khiến Hoàng ưng ý nhất là mỗi sáng sớm Mai bế anh ra nằm bên cửa sổ trên chiếc đi sofa. Có điều gì quyến rũ Hoàng đến thế sau ô cửa sổ vào mỗi bình minh mà anh phải chờ đợi. Chờ đợi đã mười năm, chờ đợi hết cả đời mình? Mai vẫn không thể nào tìm ra từ sau đêm tân hôn ấy cho dù rất nhiều lần chị dậy sớm và ngồi bên cửa sổ cùng chồng.

Vào buổi sáng sớm cuối cùng của đời Hoàng.

Anh vẫn được vợ bế đến bên cửa sổ như những ngày trước nhưng Hoàng không còn nhìn thấy màu nhòe nhợt ở cuối chân trời nữa. Mây đen u ám che phủ khiến trời đất tối mịt mù. Hình như ở nơi xa xôi phía chân trời bão đang nổi lên và gió cuốn ào ào. Gió cuốn cho bụi bay, cho lá bay, cho cỏ rối tung lên. Tâm hồn Hoàng cũng đang nổi lên một trận bão. Những luồng gió từ kí ức dội về, từ miền cay đắng và đau khổ dâng lên, từ yêu thương tạt đến... Chúng va đập vào nhau, giằng xé trong trái tim đang rạn vỡ của Hoàng. Bão lòng gầm rú, điên loạn tìm đường thoát ra khỏi miền u tối qua khóe mắt tạo thành những giọt chua xót cuộc đời. Mai gấp chăn chiếu xong ngoảnh ra thấy

nước mắt lăn dài trên mặt chồng. Chị ngồi xuống bên chồng thấy Hoàng đang thở rất gấp gáp. Hoàng nhìn sâu vào mắt vợ, còn bàn tay run rẩy lục tìm trong ngăn bàn bên cạnh. Anh lôi ra một chiếc hộp nhỏ mà chưa bao giờ Mai thấy. Tay Hoàng lấy bấy mở chiếc hộp nhưng mãi không được. Mai giúp chồng mở hộp thấy bên trong chỉ có hai tờ giấy một cũ, một mới đều gấp rất kĩ.

Mai đưa cho chồng hai tờ giấy đó. Chị đoán đó là di chúc hay vài bài thơ bởi khi yêu nhau Hoàng rất hay viết thơ tặng vợ. Mai hồi hộp chờ Hoàng mở giấy ra. Nhưng tay Hoàng cứ run lên lấy bấy mãi không mở được. Hoàng thì thảo điều gì đó nhưng Mai không thể nào nghe rõ vì tiếng ầm ầm của gió đập vào cửa sổ. Hoàng không mở nữa mà đưa tờ giấy cho vợ. Mai nắm cả tờ giấy lẫn bàn tay chồng đã lạnh ngắt. Chị nấc lên nghẹn ngào khi cánh tay Hoàng lả đi, buông thõng xuống bên thành ghế sofa anh đang nằm. Trái tim Hoàng không chịu được nỗi đau và sự cay đắng nên đã ngừng đập. Nhưng đôi mắt mệt mỏi vì sự đợi chờ của anh vẫn mở to nhìn vợ. Mai cúi xuống vuốt mắt cho chồng. Chị nhìn thấy hình mình in trong con người đang mở trừng trừng của Hoàng cùng những tia máu tím đen vẫn lên đầu gối.

Hoàng được vợ vuốt mắt, anh nằm im như người đang ngủ rất say. Mai nín lặng mở tờ giấy còn mới ra đọc. Chị giật bắn người và ngã từ trên chiếc ghế nhựa xuống sàn nhà. Không phải những vần thơ như chị tưởng tượng, nó là con dao nhọn xọc thẳng vào tim chị. Mai ôm ngực cho trái tim mình khỏi bật ra khi những con chữ trong tờ giấy đập vào mắt chị là tờ đơn xin ly hôn của Hoàng với Mai. Một lá đơn kì dị mà chưa bao giờ Mai có thể tưởng tượng ra được vì trong đơn Hoàng còn viết: “Tôi xin ly hôn vì chưa bao giờ Mai là vợ tôi, cô ấy cũng không phải bạn tôi. Một người vợ chung thủy, một người bạn chân thành không bao giờ nói dối tôi như thế. Tôi đã dành mười năm để chờ một lời nói thật, để tha thứ mọi lỗi lầm và yêu thương vợ tôi hơn nữa. Nhưng tôi đã không đủ kiên nhẫn để chờ được đến ngày đó...”

Ngày tháng trong đơn chỉ cách buổi sáng cuối cùng của đời Hoàng đúng một tuần. Mai vò nhàu tờ đơn ném vào xô nhà. Chị úp mặt xuống xác chồng khóc tức tưởi sau đó gào lên thê thảm:

- Hoàng ơi! Em không hiểu anh nói điều gì cả? Tỉnh lại nói cho em biết, tỉnh lại đi anh!

Xác chết có bao giờ nói chuyện. Mà Hoàng có sống lại chắc gì anh nói ra

điều đó. Anh đã giữ im lặng suốt mười năm sau đêm tân hôn cay đắng. Anh đã mỗi mòn chờ đợi một buổi sáng sớm nào đó, vợ anh sẽ thú nhận trước bình minh điều bí mật mà Mai ngỡ chồng mình không bao giờ nghĩ đến. Nhưng Mai đã nhầm khi mở tờ giấy đã cũ ra. Chị điếng người khi nhìn thấy nét chữ quen thuộc của mình. Không cần đọc Mai cũng biết đó là bức thư chị định gửi cho Bảo cách đây mười năm. Bức thư là lời thú nhận chân thành của Mai về mối tình đầu của thời con gái với anh chàng kĩ sư đóng tàu. Không hiểu sao Hoàng lại có và đau đớn cất giữ cho đến ngày cuối cùng. Mà cho dù không có bức thư Hoàng cũng biết những lời của Mai trong đêm tân hôn là điều dối trá. Anh không phải là đứa trẻ con ngốc nghếch dễ bị lừa. Anh là đứa trẻ đáng thương chỉ biết chấp nhận cay đắng cho riêng mình và chờ đợi điều huyền hoặc vào mỗi bình minh. Mai hét lên đau khổ, chị điên cuồng đập vỡ kính cửa sổ vì chị biết chồng mình đã đợi chờ điều gì sau ô cửa đó vào mỗi bình minh.